

med högst 2 Kronor 30 öre milen i stad, och 2 Kronor på landet.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1874.

Johannes Andersson,
från Jönköpings län.

Häruti instämmer:

A. Johansson.

N:o 26.

Af Herr I. Asklöf: Angående förändradt stadgande om sättet för rättegångs fullföljd i civila mål.

Då äinom hvarje konstitutionelt samhälle det är lagskipningens egentliga ändamål att skydda och i förekommande tvistefrågor till erhållande af rätt förhjelpa de samhällets medlemmar, som deraf blifva i behof, tillkommer det också lagstiftaren att tillse, att de former, hvilka i lagen föreskrifvas att af den rättssökande iakttagas, göras så enkla och lättfattliga, att deraf ej uppstår någon olägenhet. Bland dessa former förekommer i vår lag sedan gammalt det förhållande i allmänhet, att vid rättegångs fullföljande från underdomstol till Hofrätt skall af den missnöjde anföras besvär i brottmål, men vädjas i civila mål. Likväl förefinnas flerahanda civila mål, i hvilka ej får vädjas, utan fullföljandet måste ske genom besvärs anförande. Exempelvis må nämnas, att besvär måste anföras öfver fel vid rättegången, invändningar, uppskofsdomar, skogshygge, åverkan, skogseld, jagt och djurfång, uppbördsmans orättvisor vid utmätningar och uppbörd, Häradsrätts utslag angående brandstod och olagligheter vid prestval; lagfarts-, förmynderskaps-, intecknings- och äktenskapsförords-ärenden; landshöfdinges utslag angående skuldfordrings- och skjutsnings-mål, stängsel, arrenden af boställen samt frågor om nybyggnad, husröta m. m.; vid af- och tillträden å kronohemman, såvida tvisten är mellan kronan och den till hvilken hemmanet är upplåtet (är tvisten mellan honom och hans landtbo,

bör vädjas); Öfverståthållare-embetets och öfrige Befallningshafvandes samt polis-kamrars beslut i polismål, med undantag af mål rörande försvarslöse personer.

Af dessa förhållanden måste man nödvändigt finna svårigheten för en i juridiska kunskaper oerfaren rättssökande vid fullföljande af ett civilt mål i högre Rätt. Skicklige jurister hafva äfven för mig tillkännagifvit, att mål kunna förekomma af sådan beskaffenhet, att ovisshet uppstår, huruvida vid dessas fullföljande i högre Rätt *vad* eller *besvär* bör ega rum; äfvenledes att det lärers hafva inträffat, att mål af likartad beskaffenhet blifvit af den ena öfverdomstolen upptagna såsom vademål, och af en annan såsom besvärsmål. Då dessutom vid *vad* ett rådrum af endast åtta dagar är föreskrifvet, uppstår lätt möjligheten att förlora fatalierna. Billigheten synes derföre fordra, att dessa invecklade former undanrödjas, samt att endast *en* för alla dylika fall gällande procedur stadgas, och anser jag *besvärs anförande* härtill lämpa sig bäst.

Innevarande Riksdag tillkommer att fatta beslut i den af en komité förberedda frågan angående häradshöfdingarnes löneförmåner, hvarvid, om så fordras, lätteligen kan bestämmas vederlag för den sportel-inkomst, som hittills kunnat inflyta af den så kallade vadeskillingen, på det ej från *det* hållet hinder må uppstå för den af mig föreslagna förenklingen.

En möjlig invändning mot mitt förslag att fatalietiden, hvilken nu vid besvärs anförande endast utgör hälften mot den för *vad* beräknade, skulle blifva för kort, bör ej lägga hinder i vägen för förslaget genomförande, ty *om* så skulle anses blifva förhållandet, eger Lag-Utskottet, dit jag förmodar denna motion kommer att remitteras, rättighet att dervid göra förändring.

På de grunder jag här ofvan anført, får jag alltså värdsamt föreslå;
att Riksdagen för sin del beslutar, att rättegångs fullföljande i civila mål erhåller den förändrade föreskrift, att den med Hæradsrätts dom eller utslag missnöjde eger att deröfver i Hof-rätten inom viss fastställd tid anföra besvär.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1874.

Isaac Asklöf.